

ste dage og i dag, nemlig kompensationsbestemelsen. Hvad nu, hvis de forudsætninger, som regeringen har lagt frem, ikke holder? Hvad nu, hvis den danske andel frem til 2012 ikke bliver 57 pct., men 40 pct., eller der viser sig et kæmpe-skattehul, som hverken det ene eller det andet ministerium havde forudset?

Er det så virkelig sådan, at staten har låst sig selv fuldstændig fast, at staten ikke kan rokke med ørerne, men bare har afleveret en blanko-check til A.P. Møller – Mærsk A/S, fordi man har indgået en bananstatsagtig aftale, sådan som flere partier har hævdet?

Jeg er glad for nu at kunne sige med fuldstændig sikkerhed i stemmen, at nej, sådan er det heldigvis ikke, og hvis nogen skulle være i tvivl, kan de læse det sidste notat fra ministeren om netop dette emne. Heraf fremgår det, at staten i hvert fald har to håndtag, som man i givet fald kan benytte, hvis forudsætningerne skulle ændre sig væsentligt.

For det første kan staten i al enkelhed skrue op for kulbrintebeskatningen, så den både kan betale kompensationen til DUC og få lidt mere provenu hjem til sig selv.

I ministeriets eget notat er som eksempel givet, at man ved en fordobling af olieprisen i 2008, det var den situation, som fru Anne Grete Holmsgaard var inde på, i princippet kunne hæve kulbrintebeskatningen til 90 pct., hvorved opnås en marginalbeskatning, man kunne kalde det en nettomarginalbeskatning, når kompensationen er betalt, på 83 pct. og et ekstra merprovenu til staten på 10 mia. kr.

Hvis ikke det er et håndtag, så ved jeg ikke, hvad det er.

For det andet fremgår det også af regeringens notat, at staten kan gennemføre anden skatte-lovgivning, en generel skattelovgivning, der rammer A.P. Møller – Mærsk A/S forholdsmæssigt hårdere end resten af erhvervslivet, uden at der skal gives kompensation, bl.a. har Socialdemokratiet jo selv i sit eget skatteudspil angivet adskillige muligheder for en sådan beskatning.

Kl. 13.45

Håndtagene er der, det er indiskutabelt, noget andet er så, om der i givet fald vil være politisk vilje til at benytte dem. Det Radikale Venstre har flere gange indikeret, at den vilje har vi, hvis forudsætningerne ændrer sig afgørende, og jeg skal ikke lægge skjul på, at det vil forundre os noget, hvis ikke de partier, der stemmer mod denne aftale, indikerer det samme standpunkt,

alene fordi de tidligere er kommet til at hævde, at der ikke er de håndtag.

Af andre væsentlige områder vil jeg i dag godt pege på, at det af spørgsmål nr. 98 fremgår, at den samlede kompensation efter skat i nutids-værdi faktisk kun er godt 15 mia. kr., hvilket selvfølgelig gør håndtagene mere effektive.

Endelig vil jeg gerne fremhæve, at kompensationsaftalen ikke efter vores opfattelse underminerer statens muligheder for at føre en miljøpolitik, der vel stadig kan pålægge A.P. Møller alle generelle miljøafgifter og -love uden kompensation og selv ved specifikke afgifter stadig kan benytte sådanne afgifter som adfærdsregulerende, som vi f.eks. gør i dag med CO₂-afgifterne, hvor den største del som bekendt går tilbage til erhvervslivet.

Alt i alt er Det Radikale Venstre meget tilfreds med den sidste klarlægning af kompensationsaftalen, som vi fik i går. Det bekræfter indtrykket af en aftale, som med de forudsætninger, vi kender til i dag, må forventes at blive til stor glæde og gavn for det danske samfund i flere generationer.

Jeg skal derfor endnu en gang tilkendegive, at Det Radikale Venstre agter at stemme ja til såvel B 7 som L 48 og L 62.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Morten Homann, hr. Keld Albrechtsen og hr. Ole Stavad for en kort bemærkning, i første omgang er det de tre.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg synes, som jeg også sagde under andenbehandlingen, at det er et vældig sympatisk forslag, hr. Martin Lidegaard er kommet med om en oliekommission, tror jeg han kalder det. Men hr. Martin Lidegaard nåede ikke under andenbehandlingen at svare på mit spørgsmål i den forbindelse, nemlig om oliekommissionen ikke mister lidt af sin betydning og værdi, når man samtidig fastlåser statens muligheder for at ændre i beskatningen de næste 38-39 år frem i tiden.

Altså kunne man ikke godt forestille sig, at den oliekommission kommer frem til nogle indlysende, fornuftige anbefalinger, hvor man så bare må ryste på hovedet og sige, at det er bare ærgerligt, bl.a. fordi hr. Martin Lidegaard i 2003 trykkede på den røde knap og bandt fremtidige Folketing 40 år frem i tiden?